

ret. Dernæst er det ganske vist, at Throntalen nævner det fælles Haab med Hensyn til Sønderjylland, og det er prisværdigt, skjøndt det er selvfølgelig, at det fremkommer, men vi kunne ikke undlade at sætte Udtalesen af dette Haab i Forbindelse med de Begivenheder, der med Hensyn til Forholdene i Sønderjylland have fundet Sted, siden vi sidst vare samlede. Der gjøres Misbrug af det sønderjydske Spørgsmaal. Der gjøres Misbrug deraf indenfor dette Lands Grændser, og jeg tror ogsaa tilbøielig i selve Sønderjylland. Man har fra en Side villet gjøre gjældende, at det var mere et vist Parti, hvem denne Sag laa paa Hjerte, og som overhovedet kunde udrette Noget, og det forekommer mig næsten, at der har været Enkelte i Nordflensvig, der have haft samme Mening. Med Hensyn til den sidste Side glæder det mig at have gjort den Erfaring, at Befolkningens funde Sands har vist en saadan Anskuelse energisk tilbage, og at det mere og mere, eftersom jeg opfatter det, staar for Sønderjyderne saaledes, at det danske Folk er kun eet Folk, trods dets indre Stridigheder; men dertil ere vi ikke ganske komne her hos os. Man hører vindicere for et Parti, hvad man ikke vil tiltro Andre: Kjærlighed og Interesse for den sønderjydske Sag, og man vil vindicere for sig en særegen Grad af Evne til at føre den videre; men Faktum er, at vi ere ikke komne videre end til at leve i Haabets Berden, og selvfølgelig maa vi blive der, indtil vi komme til Virkeligheden. Man har ikke kunnet gjøre Noget for Hovedsagen, men vi have heller ikke hørt Noget om, hvad der er gjort for de Tilfælde, der ere forekomne derovre i sidste Sommer. Det maa have merket enhver dansk Mand at have været Vidne til, at den danske Regjering har maattet taale, at fredelige danske Borgere udvises af vort Naboland samtidigt med, at det samme Land have Borgere i Lusindvis, der drive deres Erhverv og leve fredelig iblandt os uden den mindste Ulempe. Men den Regjering, der ikke kan lempe en saa simpel Ting, som aabenbart maa være stridende endog saa mod ældre Traktater, om den kunne vi desværre ikke haabe, at den har Evne og Kraft til at føre den store Sag videre. Det tør jeg ikke bebrejde Regjeringer; men jeg skal sige, at den Gang, jeg læste om disse Tildragelser i Sønderjylland, gif den Tante igjennem mig: Have vi ikke selv herinde nogen Skyld i, at en Nabostat byder en fredelig Magt den Behandling af sine Undersaatter? Har man fra alle Sider under vor indre Kamp i de sidste Aar ladet Danmarks Riges Selvstændighed staa for Alle som noget Ukranke- ligt, som der aldrig kunde være Tale om, at No- gen turde være ved, uden i alt Fald at have hele det danske Folk imod sig? Eller har man ikke i sin egen indre Partikamp hist og her tilladt sig at true med et Navn, jeg ikke vil nævne her, dersom man ikke fandt sig i, at f. Ex. Godseieren beholder sin privilegerede Valgret, Præsten sin Tiende og

Kapitalisten sin Skattefrihed? Jeg siger: Er der ikke ved dette Misbrug af Danmarks Selvstændighed, eller kan der ikke derved andetsteds være kommet et Begreb ind om vor Svaghed, saaledes at man endog kunde byde os den Slags Ting, som ellers Stater vistnok neppe byde hinanden. Dette om det nordflensvigske Spørgsmaal. Det besynderlige Ord, der forekom i Throntalen, og som hedder Løvedragt, skal jeg ikke videre komme ind paa. Min ærede Ven for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bosjen) har omtalt dette Spørgsmaal. Men nu vender jeg mig til det andet Afsnit: Finantslovudkastet, og jeg vil da spørge til alle Sider: Har man opdaget deri fra Ende til anden en eneste ny Tante? Har man set en Anvisning paa, at man paa et eneste Administrationsomraade vil staa ind paa en anden Vej end den, man hidtil har fulgt? Man angiver, at Skatteindtægterne skyde rigeligere; det er ikke Ministeriets Skyld; men man angiver ogsaa, at man i Regelen kan bruge disse rigeligere Indtægter til at drive Ombedsmaskineriet her i Landet med. Det danske Folk maa være et meget uroligt Folk, thi det er meget kostbart at regjere. Det slog mig, den Gang Finantsministeren ved Forelæggelsen af dette Forslag sagde: en Lødblov kommer jeg ikke med i Aar. Havde han endda sagt: men De skal faae en Lov om en Formueskat; men ingen af Delene, og ingen af Delene siger selvfølgelig i Overensstemmelse dermed ogsaa Finantslovsforslaget. Men dette „Ingen af Delene“ betyder: For Kapitalisten som saadan Skattefrihed, men paa den usformuende Familieforsørger fremdeles det haarde Tryk af den nuværende Skattelovgivning. Det er ikke den Mening, Folkethinget har arbeidet for i de senere Aar. Det er ikke de Principer, vi ønske at staa fast, og det kan ikke være billige eller retfærdige Principer. Den personlige Ydelse til Landets Forsvar hviler paa den Ene som paa den Anden, men tager ofte haardest indenfor den fattige Mand's Dør, thi den fattige Mand har ofte mange Børn, det er et gammelt Ord. Komme vi da til de pekuniære Ydelser, skulde man vel mene, at de maa anlægges anderledes retfærdigt end hidtil. Der er ikke i Udcastet Spor af Noget fra det nye Ministerium om denne Sag. Vi have faaet en Belæring af det ærede upartiske Medlem fra Thy (Sagd) om, at de indirekte Skatter trykke ikke mere paa den Ene end paa den Anden. Jeg tror ikke, at han faar engang Finantsministeren til at gaa ind paa sin Theori, men det er ogsaa bekendt nok, at upartiske Medlemmer kunne i Reglen have den største Frihed til at hitte paa, jeg havde nær sagt, de urimeligste Ting. „Man kan smøge de indirekte Skatter fra sig“, har det ærede Medlem (Sagd) sagt, hvilket alt er bemærket af det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer). Sa, det falder dog i det Mindste lidt vanskeligt for en Familiefader i Kjøbenhavn f. Ex. at smøge Skat-